

Boża przysięga dla Judy

Pan przysiągł na swoją prawicę i na swoje mocne ramie; Już nigdy nie dam twojego zboża na pokarm twoim nieprzyjaciołom, a cudzoziemcy nie będą pili twojego wina, przy którym mozolnie pracowałeś – Izaj. 62:8.

Prorok Izajasz wypowiedział to proroctwo do Jerozolimy, stolicy królestwa Judy składającego się z dwóch plemion. W tym samym czasie, pozostałe dziesięć plemion znajdowało się już w niewoli asyryjskiej, w którą popadło z powodu pogardy dla Boga i jego Zakonu (1 Król. 12:1-33, Izaj. 42:24,25). Jehowa informuje Izajasza, że „przysiągł”: ‘Shaba’, Strong #7650, przysięgać. Jest to popularne słowo na przestrzeni historii języka hebrajskiego. Fakt, że pojawia się ponad 180 razy w Biblii hebrajskiej, świadczy o jego znaczeniu. Często wyrażenie „przysięgać” służyło dla zatwierdzania obietnic – Vine’s Expository Dictionary of Biblical Words.

Apostoł napisał: „Gdy bowiem Bóg dał Abrahamowi obietnicę, a nie miał nikogo większego, na kogo by przysiąc, przysiągł na siebie samego, mówiąc: Zaiste, będę błogosławił ci obficie i rozmnożę cię bez miary” (Hebr. 6:13-14). Gdy Bóg daje przysięgę, spełni się z pewnością. Realizacja Bożej przysięgi nie zależy od zachowania tych, do których jest ona kierowana (Rzym. 11:25-29). „Przysiągłem na siebie, z moich ust wyszła prawda, słowo niezmienné, że przede mną będzie się zginać wszelkie kolano, będzie przysięgał wszelki język” (Izaj. 45:23).

Bóg obiecał, że już nigdy więcej nie odda pokarmu i napoju Jerozolimy, owocu pracy ludzkiej, obcym ludom lub wrogom. Bóg zezwalał, aby ziarno i wino z Jerozolimy było zabierane.

Bóg zezwolił ludowi Izraelskiemu na powrót do swej ziemi po siedemdziesięciu latach niewoli babilońskiej, przepowiedzianej ustami proroków. Jednakże sam naród Żydowski stał się podległy Medo-Persji, Grecji, a następnie Rzymowi, aby w końcu upaść w roku 70 n.e., kiedy to Jerozolima zniszczona została przez Rzymian. Wrogowie Judy nadal korzystali z owoców jej pracy. Populacja Żydów została dodatkowo zdziesiątkowana w toku rzymskiej kampanii zmierzającej do stłumienia powstania Bar Kochby w latach 132 – 135 n.e.

Boża przysięga dana Judzie nie została zrealizowana w czasach, gdy naród Żydowski podlegał wielkim światowym imperiom, a tym bardziej w czasie trwającej dwa tysiące lat diaspory żydowskiej.

Prorok Izajasz pisze: „Dopókiż, Panie? A On odpowiedział: Dopóki nie opustoszeją miasta i nie będą bez

mieszkańców, domy bez ludzi, a kraj nie stanie się pustynią. Pan uprowadzi ludzi daleko, i w kraju będzie wielkie spustoszenie” (Izaj. 6:11-12).

W roku 1867 pisarz Mark Twain odwiedził Izrael, zaś opis tej podróży zawarty w jego książce *Innocents Abroad* przywodzi zapis Izaj. 6:11-13: „Palestyna siedzi w worze pokutnym i popiele. Unosi się nad nią klątwa, która wysuszyła jej pola i skępowała jej siłę. Palestyna jest opustoszała i nieprzyjazna, nie należy do dzisiejszego świata. Trudno było gdziekolwiek wypatrzyć drzewo lub krzew. Nawet oliwki i kaktusy, ci najbardziej wytrwali przyjaciele bezużytecznej ziemi, niemalże opuściły kraj. Spustoszenie jest tak wielkie, że nawet wyobrażenia nie może wyposażyć tego kraju w tętniące życie i działanie. Bezpiecznie dotarliśmy do Tabor. Podczas całej wędrówki nie wiedzieliśmy ani jednego człowieka.

Nigdzie nie było nawet samotnej wioski, nawet w promieniu trzydziestu mil. Można przejechać tutaj dziesiątki mil i nie zobaczyć ani jednego człowieka. To bezludna pustynia, zardzewiały stos samotności.”

Skoro Boża przysięga dana Judzie nie znalazła swego wypełnienia w przeszłości, to czy jest możliwe, że zaczyna się ona teraz wypełniać? Tak jak Bóg dał wrogom Judy władzę aby jedli i pili z owoców pracy Izraela, tak też użyje swej ogromnej mocy aby już do tego nie dopuścić: „I będzie tak, że jak pilnowałem ich, aby wykorzeniać i wypleniać, burzyć i niszczyć, i sprowadzać nieszczęście, tak będę ich pilnował, aby budować i sadzić – mówi Pan” (Jer. 31:28).

To Bóg jest tym, który zmienia kształt krajobrazu i sprowadza lud, aby się nim dalej zajmował. Prorok Ezechiel opisuje, w jaki sposób Bóg ponownie zjednoczy Izrael i Judę i sprowadzi ich do ziemi Izraela (Ezech. 37:21,22). Píše on również: „A spustoszony kraj będzie uprawiany zamiast być pustkowiem na oczach wszystkich przechodniów, i będą mówić: Ten kraj, niegdyś spustoszony, stał się podobny do ogrodu Eden; a miasta, które legły w gruzach i były spustoszone i zburzone, są teraz obwarowane i zamieszkane” (Ezech. 36:34-35). Zarówno Syjoniści jak i osoby sympatyzujące z tym ruchem, jak Teodor Herze i pastor Russell, odbudowały nadzieję Żydów na powrót do Izraela, ich starożytnej ojczyzny, jak w sposób obrazowy zostało to opisane w 37 rozdziale księgi Ezechiela. W roku 1878 Berliński Kongres Narodów usunął bariery wzniesione przeciwko Żydom w ich powrocie do Izraela. W tym samym roku powstał pierwszy kibuc w Izraelu, Petach Tikach (Brama Nadziei). Chociaż w roku 1882 został on ewakuowany w celu eliminacji zagrożenia malar-

ią, rozrastał się w szybkim tempie, aby w dniu dzisiejszym osiągnąć liczbę 180.000 mieszkańców.

W dniu 29.11.1947 zgromadzenie Narodów Zjednoczonych przegłosowało większością 133 głosów w stosunku do 13, podział zachodniej części Palestyny na część żydowską i arabską.

W dniu 14.05.1948 roku Izrael ogłosił niepodległość. Świat był świadkiem narodzin państwa Izrael i wygaśnięcia mandatu brytyjskiego, co miało miejsce kolejnego dnia. W tym samym czasie, siedem narodów arabskich wypowiedziało wojnę państwu izraelskiemu. Nowo utworzone państwo żydowskie musiało stawić czoła przeważającym siłom arabskim.

Psalmista zdaje się opisywać obie strony konfliktu: „Boże, nie milcz, nie bądź nieczuły, nie bądź bezczynny, Boże! Bo oto burzą się nieprzyjaciele twoi, a ci, którzy cię nienawidzą, podnoszą głowę. Knują spisek przeciwko ludowi twemu i naradzają się przeciwko tym, których ochraniasz. Mówią: Nuże, wytępmy ich, niech nie będą narodem, aby więcej nie wspominano imienia Izraela! Tak, naradzali się jednomyślnie, przeciw tobie zawarli przymierze” (Ps. 83:2-6). Izrael odparł atak i zdobył 20% więcej ziemi. Kolejne zwycięstwa odnoszone wbrew wszelkim zasadom walki w latach 1956, 1967 i 1973 dowiodły wspaniałego wypełnienia się proroctwa Zachariasza 12:2,3: „Oto Ja uczynię z Jeruzalemu puchar taczania się dla wszystkich ludów wokoło. Niedola dotknie także Judę przy oblężeniu Jeruzalemu. W owym dniu uczynię z Jeruzalemu ciężki kamień dla wszystkich ludów. Każdy, kto go będzie podnosił, ciężko się zrani, gdy zbiorą się przeciwko niemu wszystkie narody ziemi” (Zach. 12:2-3).

Niektóre zwycięstwa wynikały z przewagi technologii wojennej po stronie Izraela, jednakże część pozostawała poza ludzką kontrolą. Izrael wykorzystał niewielkie samoloty, zbyt małe aby mogły być wykryte przez radar, do obserwacji ruchów wojsk nieprzyjaciela. Na południu, przed nacierającą kolumną czternastu izraelskich czołgów zerwał się porywisty wiatr, który odsłonił ukryte w piaskach pustyni plastikowe miny przeciwpancerne, które nie mogły być wykryte za pomocą wykrywaczy metalu. Przeciwnik był tak pewny swego bezpieczeństwa, że pozwolił sobie na sen, aż wojsko izraelskie wzięło wszystkich do niewoli. Wkrótce potem tysiące arabskich żołnierzy nagle poddało się, gdy zobaczyli przed sobą olbrzymią armię Izraelską, z której większość nie istniała.

Syjonizm (ruch walczący o ziemię dla Żydów w ich ojczystej ziemi Izraelskiej) został przez rezolucję Narodów Zjednoczonych nr 3379 (z 10.11.1975r.) nazwany „zagrożeniem dla pokoju”. Szesnaście lat później, 16.12.1991 roku, Narody Zjednoczone podjęły głosowanie nad odwołaniem tej rezolucji. Jednakże nadal

25 narodów sprzeciwiło się odwołaniu tego oszczerczego stwierdzenia. Wszyscy, którzy rozpoznają fakt, że powrót Izraela do ziemi ich przodków spowodowany jest Bożą opatrnością, oraz zauważają, jak często opinia światowa jest uprzedzona wobec Żydów tylko z tego powodu, że są Żydami, powinni jawnie przeciwstawić się takiej postawie i wspierać biblijny powrót Żydów do ziemi obiecanej.

Bóg dał swemu ludowi siłę do samoobrony, lecz co jeżeli chodzi o ziemię? Czy rodzi ona plon i winne grona? Gdy Żydzi powrócili do swej ziemi, osuszyli bagna i użyźnili glebę tak, że znów jest urodzajna. Dziś, przynosi ona plony w zbożu, winogronach i wielu innych rodzajach produkcji roślinnej. Wiele z gatunków dzisiejszych zbóż odpornych na choroby i o wysokiej wartości substancji odżywczych, zostało wzmocnionych genami pochodzącymi z dzikich zbóż Izraela. Pustynne, jałowe tereny wymagają mądrego zarządzania produkcją zboża. Najstarszym i największym osiągnięciem żydowskiej inżynierii w hodowli roślin, jest nawadnianie kropelkowe.

Metoda ta znacznie ograniczyła zużycie wody koniecznej do nawodnienia pól i zwiększyła plony. Skomputeryzowane systemy nawadniające w dniu dzisiejszym sterują dostarczaniem wymaganej porcji wody i nawozu do każdej rośliny. Izrael aktywnie dzieli się tą technologią z innymi, rozwijającymi się narodami. Hodowla cieplarniana, wynaleziona przez Holendrów do stosowania w chłodniejszych regionach świata, została zaadaptowana przez Żydów do wykorzystania w Izraelu. Trzy tysiące hektarów szklarni zapewnia właściwe warunki dla rozwoju roślin w pustynnym i jałowym klimacie. Z jednego hektara ziemi Izrael pozyskuje w każdej porze trzysta ton pomidorów. „Niech się rozweseli pustynia i spieczona ziemia; niech się rozraduje i zakwitnie step!” (Izaj. 35:1). Izraelskie szklarnie produkują około trzech milionów róż z jednego hektara!

Izrael jest największym światowym producentem środków chemicznych wykorzystywanych w rolnictwie. Posiada ponad 50% światowego rynku produkcji azotanu potasu, nawozu używanego w produkcji roślinnej. Jego naukowcy opracowali serię przyjaznych detergentów, tworzących barierę między liściem, a owadem, bez uszkodzenia liścia. Biologiczne pestycydy zostały zaprojektowane w celu eliminacji określonych szkodników, bez niszczenia zbiorów. Jeden z kibuców hoduje wyselekcjonowany rodzaj niewielkich pajaków, które żywią się mszycami niszczącymi truskawki. Miliony tych pajaków są każdego roku eksportowane do Kalifornii w celu ochrony tamtejszych upraw przed szkodnikami.

Naukowcy izraelscy wyhodowali odporne na choroby odmiany nasion, zapewniających wyższe zbiory przy mniejszym zapotrzebowaniu na wodę w gorących klimatach. Odmiany te wydają owoce o dłuższej przydatności

ci do spożycia. Dzięki zaawansowanej biotechnologii, nowe odmiany nasion opracowywane są w Izraelu co cztery lata, podczas gdy w innych krajach proces ten trwa pięć lat.

Zgodnie ze słowami Boga wypowiedzianymi do Mojżesza, kraj ten miał być mlekiem i miodem płynący (2 Moj. 3:8). Miód i mleko znowu tam płyną. Izraelskie krowy mleczne charakteryzują się najwyższym światowym standardem produkcji mleka. Średnia ilość produkowanego mleka w przeliczeniu na jedną krowę wynosi 10.000 litrów! Izrael produkuje również 3.600 ton miodu rocznie, wykorzystując w tym celu 90.000 uli. Jedną z izraelskich firm, Bio-Bee, eksportuje 60% światowej ilości uli trzmieli, wykorzystywanych dla zapylania rozmaitych roślin.

Winorośl jest uprawiana w całym Izraelu. Około 40% produkcji wina, szczególnie intensywnie rozwijającej się na Wzgórzach Golan, eksportowane jest do innych krajów. Zgodnie z Bożą obietnicą, lud Izraelski i Jerozolima spożywają płody rolne i piją wino, na które zapracowali. Bóg obiecał Abrahamowi, że jego nasienie, naród Żydowski, będzie błogosławił narodom ziemi.

Chociaż świat jeszcze nie przychodzi do Żydów w poszukiwaniu ich Boga (Zach. 8:23), to jednak niektórzy przychodzą już do nich po błogosławieństwa cudownych i podtrzymujących życie wynalazków zaprojektowanych w czasach, kiedy umiejętność miała się rozmożnić (Dan. 12:1-4).

Gdy Boże cele się wypełnią, wówczas włoży on w swój lud nowe serce (Ezech. 36:26). Bóg w pierwszym rządzie przywróci sędziów Izraela i jego doradców (starożytnych świętych) tak, że miasto to będzie nazywane miastem sprawiedliwości (Izaj. 1:26). Izrael wskaże na Jezusa Chrystusa, sprawiedliwego (symboliczny chleb i wino) który umarł jako okup za wszystkich, jako na znak dla wszystkich (Droga, Prawda i Życie) (Izaj. 11:10, 62:10, Jan 3:14,15; 12:32, 14:6, 1 Jan 2:1,2).

Czy nie jest to wszystko cudowne? Bóg realizuje za naszego życia słowa, które w starożytności wypowiedział prorok Izajasz. Są to podwaliny Bożego królestwa na ziemi, kiedy to nikt nie będzie szkodził ani zabijał, o które Jezus nakazał się modlić (Izaj. 11:9, Mat.6:10). Już wkrótce każdy człowiek zasiądzie pod swoją własną winnicą (Chrystus – duchowa faza królestwa) oraz drzewem figowym (Jeruzalem, faza ziemna) i nikt nie będzie nikogo trwożył. Pod rządami Chrystusa i jego Kościoła, armie przekują swe miecze (narzędzia zagłady) na lemiesze (narzędzia podtrzymywania życia) (Mich. 4:4, Izaj. 2:2-4). Rozmyślając nad słowami swych proroków, Izajasz musiał uśmiechać się z radości, zaś jego serce na pewno wypełniało się nadzieją.

„Przez Pana się to stało i to jest cudowne w oczach naszych” (Ps. 118:23).

Dan Wesol